

γαλου Βομβου και αρχιζες να προβαλλεις τα αισθηματα σου σ αυτον. Τ απορροφουσε μ εναν αναπαυτικο τροπο, αφηνοντας το προσωπο του να φανερωται οχι η εικονα αυτου που ησουνα αλλα αυτου που θα μπορούσες να γινεις αν συνεχιζες την τωρινη σου πορεια — μια διαπιστωση που σ εκανε ν αλλαξεις την πορεια σου βιαστικα, μεχρι να εγκαταλειψεις την επιθυμια για καθετι σταθερο στη ζωη, που θα μπορούσες να φαντασσεις σαν επιθυμητο. Αφηνοσουνα χωρις αισθηματα ν αντανακλα αυτος και αυτη τη στιγμη το προσωπο του αρχιζε ν αποτραβιεται απο σενα μεσα σ ενα ειδος σκιας, μεχρι που μπορούσες μονο να δεις την ασαφη σχισμη οπου ηταν το στομα του. Το προσωπο εμενε κρυμμενο, κανοντας σε να φοβασαι οτι θα εξαφανιζοταν ολοτελα χωρις να ικανοποιησει την απολυτη αναγκη που ενιωθες τωρα να συζητησεις μαζι του. Οταν ησουν εντελως κυριαρχημενος απο αυτη την αισθηση της αναγκαιοτητας, τον ακουσες ν αρχιζει να βομβει και διαπιστωνες οτι βομβουσε απ την αρχη. Επειτα αναδυοταν απο τη σκια του. Ο βομβος γινοταν λεξεις και σου μιλουσε χωρις ν ανοιγει το στομα του.

Αυτος ο πιο αγιος απο τους δασκαλους λαμας ηταν πιο εντυπωσιακα γνωστος για το οτι μπορούσε να κραταει δεκα συνομιλιες μαζι. Στο χρυσο του πυργου δεχοταν ακροασεις μια ωρα καθε απογευμα. Καθοταν αντικρυστα στους δεκα επισκεπτες, χωρις να κοιταει κανεναν, κι ομως βλεποντας τους ολους ψυχικα και θρισκοντας τους εκει μεσα στον εαυτο του, καθως τους εβλεπε να παλευουν με τα διλημματα που ειχαν φερει σ αυτον. Λεγοταν γιαυτον οτι, οπως ακριβως ο ωκεανος μπορεί να διαλυθει σε μια σταγονα νερο, ετσι ολοι οι ανθρωποι μπορούν να διαλυθουν στο Μεγαλο Βομβο.

μεταφραση: Μαيره Τσιρου

## Η ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

Δυο ελεφαντες ζουσαν στον κηπο των πετραδιων, δωρα στον Δαλαϊ Λαμα απο τον Μαχαραγια του Τζαϊπουρ. Οι ελεφαντες ηταν πολυ ερωτευμενοι και περναγαν τον καιρο τους περπατωντας πλαϊ - πλαϊ στα μονοπατια προσεχοντας να μην πατησουν τα λουλουδια. Ο Δαλαϊ Λαμα καθοταν συχνα σ ενα παγκο και τους παρακολουθουσε. Ιδιαιτερα του αρεσε να τους παρακολουθει να κανουν ερωτα.

Χρειαστηκε εφτα ημερες ο αρσενικος ελεφαντας για να ερεθισει τη συντροφο του, τρεις ημερες για να σκαψει με τους χαβλυδοντες του τον λακο που θα καθοταν, μια ημερα να μπει μεσα της και δυο εβδομαδες να κανουν ερωτα. Ο οργασμος κρατησε σαραντα εφτα ωρες, στη διαρκεια του οποιου οι διαπεραστικες κραυγες του θηλυκου και τα δογγητα του αρσενικου τρανταζαν τους τοιχους της Ποταλα και μπορούσαν ν ακουστουν ακομα και στους δρομους της Λασα οπου ολοι εμεναν ακινητοι ν ακουσουν.

Ο Δαλαϊ Λαμα ειχε παει ενα απογευμα στον κηπο για στοχασιμο. Το θηλυκο ηταν στο λακκο του και ο αρσενικος μολις εμπαινε μεσα της. Τα τιναγηματα του μεσα κι εξω ηταν τσοο μεγαλα και τσοο βαθια και τσοο αργα, που το καθενα διαρκουσε τσοο οσο χρειαζεται ενας δορυφορος να κανει την τροχια του γυρω απο τη γη.

Αποφασισε να μη φυγει απο τον κηπο μεχρι να τελειωσει το ζευγαριωμα. Οταν ο οργασμος απειχε μονο μια μερα, εδωσε οδηγιες στους υπηρατες του να μη του φερουν αλλο φαγητο η ποτο και να τον αφησουν ανενοχλητο ωστε να μπορεί πραγματικα να ειναι ενα με τα ζωα του. Αναπνεοντας αργα με το ενα ρουθουνι καθε φορα, μεγοντας για μεγαλα διαστηματα χωρις εκπνοη, ο Δαλαϊ Λαμα αργα επεσε σε εκσταση.

Καθως ο οργασμος πλησιαζε, αρχισε να νιωθει ολα τα στοιχεια του συμπαντος να

ερμουν συγχρονως. Εραστές επεφταν ο ένας στην αγκαλια του αλλου. Εμποροι πηγαιναν διαστικα στα παζαρια. Μελισσες μαζευονταν στις κυφελες τους. Άκομα και τ αστερια κινουνταν το ενα προς το αλλο να ενωθουν. Ποταμια στους δικους του βραχιονες ορμουσαν προς τη θαλασσα, καθως το σωμα του μαζευοταν σ ενα μοναδικο μυ.

Η εκροη ηρθε. Υπηρχε μια αστραπη απο εκτυφλωτικο φως στο μυαλο του Δαλαϊ Λαμια. Αλλη μια φορα δημιουργουσε τον κοσμο. Με τραμερους βρυχηθιμους και βογγητα και κραυγες, γαλα να χυνεται απ τα στηθη του, δακρυα απο τα ματια του, τελειωσε τον κοσμο. Απλωθηκε μπροστα του, αστερια και αμμιουδιες, βραχια και ζωντανες υπαρξεις ανοιγονταν σε σχημα δενταλιας απο το κεντρο στο απειρο. Όταν ειχε δημιουργησει μακρυτερα απ όσο μπορουσε το μυαλο του να φτασει, τον αισθανουσε παλι ολο μαζί μεσα και συγχρονως τον μικρυνε στο σφιξιμο της καρδιας του και τον εβγαλε εξω για μια ακομα φορα. Οι κοσμοι γεννιοταν και πεθαιναν και οι ελεφαντες τελικα ξαπλωσαν στο πλευρο και κοιμηθηκαν.

Ο Δαλαϊ Λαμια ετρεμε. «Ξυπνα, Υψηλοτατε» ειπε ο Εφορος, σηκωνοντας το αγορι στα δυνατα του μπρατσα. «Πρεπει να ερθεις μεσα, απο το κρυο. Πρεπει να φας και να πιεις. Το σωμα σου ειναι σχεδον σήησιμενο».

Ταϊσαν το Δαλαϊ Λαμια και τον εβαλαν στο κρεβατι. Παντα κοιμοταν πιο βαθια μετα απο τους ελεφαντες.

Ο στοχασμος για τους ελεφαντες τελειωσε με τον πιο τραγικο τροπο. Σαν μια φιλικη χειρονομια, οι Ρωσοι εστειλαν στον Δαλαϊ Λαμια ενα μικρο τρακτηρ για να διευκολυνει το οργωμα στο τιμημα των λαχανικων στον κηπο του, που ηταν αρκετα μεγαλο. Ροητευμενοι απο την κιτρινη μηχανη οι ελεφαντες την ακολουθουσαν περα - δωθε στα αυλακια, προς μεγαλη ενοχληση του Ρωσου Τεχνικου που δεν τελειουσε να παραπονεθει. Τελικα ο Τεχνικος εχασε την υπομονη του και για να τρομαξει και να διωξει τους ελεφαντες, εκανε πισω ξαφνικα το τρακτηρ προς το μερος τους. Το θηλυκο δεν οπισθοχωρησε εγκαιρα και το ποδι του κοπηκε στην κερη. Αφησε μια στριγγλια που εκανε το Δαλαϊ Λαμια να ορμησει εξω απο τις προσευχες του, πολυ αργα για να σωσει τον Ρωσο που τον ειχε αρπαξει ο αρσενικος ελεφαντας με την προδοσκιδα του και τον ειχε συντριψει στον τοιχο. Αυτο που ακολουθησε εμοιαζε με θυελλα. Ενω το θηλυκο στριφογυριζε εξαλλα στα τρια ποδια του, το αρσενικο το επιασε πανικος. Ετρεχε γυρω - γυρω στον κηπο, ποδοπατουσε λουλουδια, σαρωνε θαμνους και ξεριζωνε δεντρα, μεχρι που καθε φυτο ειχε κηκαστραφει. Όταν εγιναν αυτα το θηλυκο ειχε πια ξαπλωσει στο πλευρο. Το αρσενικο προσπαθουσε να την παρηγορησει με γρυλλισματα και ελαφρα αγγιγματα. Ηταν ησυχη τωρα, αλλα ο θρηνος του αρσενικου ολοενα και μεγαλωνε. Δεν μπορουσε ν ανταξει τον πονο της.

Ο Δαλαϊ Λαμια προσταξε τους φρουρους του να βοηθησουν τον ελεφαντα, αλλα ο συντροφος της τους επιτεθηκε αγρια, μεχρι που δεν υπηρχε τιποτ αλλο να κανουν απο το να στεκονται στις σκεπες και τα μπαλκονια και να παρακολουθουη την αγωνια.

Δεν ηταν τόσο η αγωνια του πληγωμενου θηλυκου που εντυπωσιασε τον Δαλαϊ Λαμια, όσο η αγωνια του συντροφου της που ουτε στιγμη δεν επαφε να θρηνει και να βογγαει στη διαρκεια των δυο εβδομαδων που εκανε να πεθανει. Μια ημερα αργότερα και το αρσενικο πεθανε απο θλιψη. Μεσα σ αυτη τη θλιψη ηταν μαζεμενη μια τόσο τεραστια ενεργεια αγαπης, που οι καλογεροι πηραν εντολη να σχηματισουν κυκλο στις σκεπες γυρω απο τον κηπο και να πιαστουν απο τα χερια.

Στεκονταν με τα ρασα τους σαν στεφани απο κοκκινα και κιτρινα λουλουδια περιμενοντας την ισχυρη ακτινοβολια της αγαπης να ερθει να μπει μεσα τους. Ο

Δαλαϊ Λαμα ήταν μαζί τους στον κυκλο. Κρατούσε τα χέρια δυο παλαιών λαμιας και όταν τελικά ο ελεφάντας σωριασθηκε πλαί στη συντροφία του και ξεψυχησε, ο Θεός - Βασιλιάς ενώθηκε με τους άλλους στην προσελκύση εκείνης της ενεργείας προς τον κυκλο τους — την αργή, απεραντή συμπάθεια του ελεφάντα. Ήταν νυχτα κι ο κυκλος τους ελάμπε μ' ένα πορτοκαλί φως. Ήταν σαν τη στεφανή μιας πελώριας λαμπας με βούτυρο με τη φλόγα στο κέντρο της σήσημενη, αλλά το φως ακομα αιχμαλωτισμένο και λαμποντας στο βούτυρο.

Τα μαραμένα λουλουδια και τα νεκρα δέντρα φωτιστηκαν για μια στιγμή, υστερα τα παντα σκοτεινιασαν. Οι καλογεροί γυρισαν στα παρεκκλήσια τους και ο Δαλαϊ Λαμα, λαμποντας απο αγαπή, γυρισε στο δωμάτιο του.

### Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ (αποσπασμα)

Τα ποιήματα του Εκτου Δαλαϊ Λαμα εκφραζουν τελεία τον ποθο του ποιητή για αγαπή. Δεν ήμουνα ο μονός που εκτιμήσε τους στιχούς αυτου του μοναχικου φυλακισμένου. Σε πολλούς Θιβητιανούς αρεσουν τα ποιήματα του εδω και πολυ καιρο νεκρου βασιλιά τους. Ήταν μια πρωτοτυπη μορφή στη σειρά των Δαλαϊ Λαμιας. Λγαπούσε τις γυναίκες και συνηθιζε να μεταμφιεζεται και να γλιστρα μέσα στην πολή για να τις συνανταει. Οι ανθρωποι του δεν τον φθονουσαν για το παθος του να ικανοποιησει τις αναγκές της ποιητικης ψυχης του.

Καϊνιχ Χαρρερ

☆

Για εκατονταδες χρονια μια ιστορια που κουτσομπολευαν στα παζαρια αφορουσε τον Εκτο Δαλαϊ Λαμα. Φαινεται πως ειχαν φερει μια νεα γυναικα, που ειχε συλληφθει να αμαρτανει, στον Εκτο Δαλαϊ Λαμα για να την κρινει. Το αμαρτημα της ηταν τοσο βαρυ που ο Εφορός, που κανονικα επεβαλλε τους νομους, αισθανθηκε ανικανός να επινοησει τιμωρια αρκετα αυστηρη ωστε να ειναι καταλληλη για το εγκλημα. Την ειχε πιασει ο πατερας της να κανει ερωτα μ' ενα γιακ. Αλλα το χειροτερο δεν ηταν αυτο, γιατι ο πατερας της δεν ειχε παρακολουθησει μονο αυτη τη σκηνή. Όταν επιασε την κορη του πισω απο το μαντρι, ειχε βρει μερικα αλλα ζωα, αγρια και κατοικιδια, να περιμενουν τη σειρά τους σε κατασταση διεγερσης.

Ο Εκτος Δαλαϊ Λαμα εριξε μια ματια στη νεα γυναικα και, οπως το γιακ, ο σκυλος, η τιγρη και ο τραγός, γεμισε κι αυτος με τετοιο ποθο γι αυτη, που ζητησε απ τον Εφορο να φυγει απ το δωμάτιο. Η νεα γυναικα τοτε γονατισε μπροστα στο Θεο και βασιλιά της και κοιταξε επανω στο προσωπο του μ' αυτο που λεγεται στο Θιβητ Χαμογελο της Ηλιαχτιδας. Χαμογελουσε με ερωτικη κατανοηση γιατι μπορούσε να δει τον συνεχή ποθο για ευδαιμονια στα ομορφα ματια του βασιλιά. Μπορούσε να τον δει σαν τον ανυπαμονο πιθηκο, στην πρώτη του ενσάρκωση, όταν δημιουργούσε τους ανθρωπους του Θιβητ. Του ειπε πως ο σκυλος της και το αλογο της ειχαν αρχισει να δειχνουν πως τη θελουν και πως, τελικα, η αγαπή της γι αυτα εγινε τοσο μεγαλη που δεν μπορούσε να τους αρνηθει πια.

Σαν επακολουθο, ηρθε το να την ακολουθουν τα ζωα οπουδήποτε κι αν πήγαινε κατεβαινοντας απο τα βουνα και ανεβαινοντας απο τα δαση και τα ρυακια.

Όλη η φυση φαινοταν να την ποθει, κι αυτη, σε ανταλλαγμα, λαχταρουσε τοσο παραφορα να την ικανοποιησει, που τελικα διεθετε τον εαυτο της χωρις επιφυλαξη σε καθε πλασμα που ηθελε να μπει στο σωμα της η να ζεσταθει στο στήθος της. Ωστοσο, κανένα πλασμα δεν μπορούσε να την ικανοποιησει απολυτα.

Ειπε την ιστορια της χαρουμένα και χωρις ενδοιασμούς και όταν ειχε τελειώσει